

171

UCHWAŁA Nr 63 RADY MINISTRÓW

z dnia 22 marca 1971 r.

w sprawie zakresu i kierunków działalności uspołecznionej drobnej wytwórczości.

§ 1. Ilekroć w uchwale jest mowa o:

- 1) prezydiach wojewódzkich rad narodowych — należy przez to rozumieć również prezydium rad narodowych miast wyłączonych z województw,
- 2) drobnej wytwórczości — należy przez to rozumieć uspołecznione jednostki organizacyjne drobnej wytwórczości, a mianowicie:
 - a) przedsiębiorstwa państwowego przemysłu terenowego, z wyjątkiem przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego materiałów budowlanych,
 - b) spółdzielnie pracy (spółdzielnie inwalidów),
 - c) organizacje społeczne — prowadzące działalność wytwórczą i usługową,
- 3) głównym producencie określonych wyrobów lub grup wyrobów — należy przez to rozumieć przemysł kluczowy lub drobną wytwórczość, które posiadają największy udział w produkcji krajowej tych wyrobów lub grup wyrobów,
- 4) produkcji wyrobów na zaopatrzenie rynku wewnętrznego — należy przez to rozumieć produkcję rynkową tych wyrobów, ich części oraz elementów kooperacyjnych takich wyrobów.

§ 2. 1. Zadania planowe drobnej wytwórczości w zakresie działalności wytwórczo-usługowej objętej zarówno planami terenowymi, jak i planem centralnym, ustalane są w wytycznych, w projektach planów oraz w uchwałach o narodowych planach gospodarczych, jako zadania Komitetu Drobnej Wytwórczości.

2. W ramach zadań Komitetu Drobnej Wytwórczości, o których mowa w ust. 1, ustalane są zadania dla prezydiów wojewódzkich rad narodowych, centralnych związków spółdzielczych oraz Komisji Koordynacyjnej Działalności Gospodarczej Organizacji Społecznych.

3. Środki na realizację zadań, o których mowa w ust. 1, ustalane są na analogicznych zasadach (ust. 1 i 2).

§ 3. Drobna wytwórczość realizuje zadania zgodnie z jej funkcjami społeczno-gospodarczymi, wyrażającymi się w szczególności:

- 1) w zaspokajaniu potrzeb ludności oraz jednostek gospodarki uspołecznionej w zakresie usług,
- 2) w wzbogacaniu i uzupełnianiu zaopatrzenia rynku wyrobami nie wytwarzanymi przez przemysł kluczowy bądź uzupełnianiu produkcji tego przemysłu wyrobami o odrębnych cechach, zwłaszcza krótkoseryjnymi i o wyższej pracochłonności,
- 3) w rehabilitacji zawodowej i zatrudnianiu inwalidów,
- 4) w aktywizacji terenów gospodarczo zaniedbanych przez zatrudnianie lokalnych i strukturalnych nadwyżek siły roboczej,
- 5) w organizowaniu miejsc pracy dla osób zatrudnionych w systemie pracy nakładczej, głównie kobiet,
- 6) w organizowaniu wytwórczości ludowej, artystycznej i pamiątkarskiej,
- 7) w zagospodarowywaniu terenowych zasobów surowców miejscowych i wtórnych oraz małych lub nieczynnych obiektów.

§ 4. Zakres działalności drobnej wytwórczości obejmuje głównie:

- 1) usługi naprawczo-konserwacyjne, remontowo-budowlane i inne — określone odrębnymi przepisami — dla ludności oraz dla jednostek gospodarki uspołecznionej,
- 2) produkcję wyrobów na zaopatrzenie rynku wewnętrznego,
- 3) produkcję wyrobów na eksport,
- 4) kooperację przemysłową,
- 5) produkcję artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych.

§ 5. Działalność drobnej wytwórczości w zakresie usług (§ 4 pkt 1) powinna przede wszystkim zaspokajać potrzeby ludności. Drobna wytwórczość powinna również świadczyć dla jednostek gospodarki uspołecznionej usługi naprawczo-konserwacyjne i remontowo-budowlane, uwzględniając przede wszystkim potrzeby tych jednostek, które nie posiadają własnych służb remontowych.

§ 6. W ramach produkcji wyrobów na zaopatrzenie rynku wewnętrznego (§ 4 pkt 2) drobna wytwórczość powinna przede wszystkim rozwijać zgodnie z potrzebami rynku produkcję wyrobów lub grup wyrobów, których jest głównym producentem, oraz podejmować produkcję innych poszukiwanych na rynku wyrobów, które dotychczas nie były produkowane.

§ 7. Drobna wytwórczość powinna rozwijać produkcję wyrobów na eksport (§ 4 pkt 3), przede wszystkim w drodze specjalizacji określonych przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego i spółdzielni. Specjalizacja przedsiębiorstw i spółdzielni powinna następować w zakresie produkcji wyrobów lub grup wyrobów, których głównym producentem jest drobna wytwórczość.

§ 8. 1. Kooperacja przemysłowa (czynna) drobnej wytwórczości z przemysłem kluczowym (§ 4 pkt 4) powinna być rozwijana zgodnie z rachunkiem ekonomicznym na następujących zasadach:

- terenowej rejonizacji powiązań kooperacyjnych,
- specjalizacji wytypowanych przedsiębiorstw (spółdzielni) drobnej wytwórczości w kooperacji z przemysłem kluczowym.

2. Powiązania długookresowe w zakresie kooperacji powinny opierać się na umowach kooperacyjnych, zawieranych na okresy 5—10 lat.

3. Jeżeli rozwój istniejącej w ramach drobnej wytwórczości bazy kooperacyjnej, wykonującej elementy kooperacyjne dla przemysłu kluczowego, może nastąpić tylko w drodze realizacji nowych inwestycji — obowiązek zapewnienia limitów inwestycyjnych i środków niezbędnych do realizacji takich inwestycji ciąży na naczelnym organie administracji państwowej, któremu podporządkowane są jednostki zainteresowane w rozwoju bazy — w trybie i na zasadach, ustalonych przez Ministra Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

4. Przedsiębiorstwa i zjednoczenia przemysłu kluczowego powinny w szerszym niż dotychczas stopniu udzielać pomocy jednostkom drobnej wytwórczości, będącym dostawcami elementów kooperacyjnych, w szczególności w zakresie organizacji produkcji, przekazania niektórych materiałów, maszyn

i urządzeń niezbędnych do wykonania dostaw kooperacyjnych, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

5. Wieloletnie umowy kooperacyjne powinny zawierać klauzulę o udzielaniu pomocy, o której mowa w ust. 4.

§ 9. 1. Drobna wytwórczość powinna zwiększać produkcję tych wyrobów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych (§ 4 pkt 5), których jest głównym producentem.

2. Drobna wytwórczość może wykorzystywać posiadane zdolności produkcyjne również do produkcji wyrobów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych, których nie jest głównym producentem, jeżeli wyroby te są produkowane przez wyspecjalizowane przedsiębiorstwa.

§ 10. 1. Drobna wytwórczość będzie produkować przede wszystkim wyroby zaliczane do branż lub grup wyrobów określonych w odrębnym wykazie. Wykaz ten zostanie ustalony przez Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami w terminie do dnia 30 czerwca 1971 r. Wykaz ten powinien być weryfikowany w zależności od potrzeb, a w szczególności w razie gdy rozmiar zapotrzebowania na wyroby produkowane przez drobną wytwórczość wymagać będzie prowadzenia produkcji w zakładach przemysłu kluczowego.

2. W zakresie produkcji grup wyrobów, w których drobna wytwórczość jest głównym producentem, właściwe organizacje drobnej wytwórczości spełniają rolę wiodącą i ponoszą odpowiedzialność za prawidłowe zaspokajanie zgłoszonych potrzeb odbiorców.

§ 11. W zakresie produkcji wyrobów prowadzonej jednocześnie przez przemysł kluczowy i drobną wytwórczość rolę wiodącą spełniają właściwe organizacje przemysłu kluczowego.

§ 12. Drobna wytwórczość powinna organizować i rozwijać dla własnych potrzeb bazy remontowe, produkcję maszyn, narzędzi i półfabrykatów oraz zaplecze naukowo-badawcze, konstrukcyjno-technologiczne i projektowe.

§ 13. 1. W ramach programów koncentracji i specjalizacji produkcji drobnej wytwórczości Komitet Drobnej Wytwórczości podejmuje decyzje o stopniowym zaniechaniu produkcji nieekonomicznej w małych przestarzałych zakładach oraz o wprowadzeniu zamiast niej innej działalności, odpowiadającej zakresowi i funkcjom społeczno-gospodarczym.

2. Zakres i program koncentracji i specjalizacji produkcji powinny być dostosowane do specyfiki produkcji drobnej wytwórczości oraz uwzględniać przekazywanie produkcji i przedsiębiorstw (zakładów) między pionami drobnej wytwórczości.

3. Decyzje o zaniechaniu produkcji nieekonomicznej lub o przekazaniu produkcji podejmowane są na zasadach i w trybie określonych odrębnymi przepisami.

§ 14. 1. Polityka inwestycyjna w drobnej wytwórczości powinna być realizowana z uwzględnieniem funkcji społeczno-gospodarczych, o których mowa w § 3.

2. Budowa nowego zakładu przemysłowego, w którym ma być uruchomiona produkcja wyrobów wytwarzanych jednocześnie przez przemysł kluczowy, może być rozpoczęta z zachowaniem obowiązujących przepisów, jeżeli konieczność budowy takiego zakładu wynika z programu rozwoju i rekonstrukcji określonej branży, oraz po uzgodnieniu z Komitetem Drobnej Wytwórczości.

§ 15. 1. Przedsiębiorstwa państwowego przemysłu terenowego i spółdzielnie pracy powinny być obejmowane w szerszym niż dotychczas stopniu koordynacją branżową — w szczególności w formie ośrodków branżowych oraz zrzeszeń asortymentowych producentów.

2. Ośrodki branżowe i zrzeszenia asortymentowe producentów powinny być organizowane w trybie i na zasadach określonych odrębnymi przepisami, przede wszystkim przez

przedsiębiorstwa patronackie i prowadzące. Przedsiębiorstwom patronackim i prowadzącym należy powierzać funkcje jednostek wiodących w tych ośrodkach i zrzeszeniach.

§ 16. Do zadań ośrodków branżowych oraz zrzeszeń asortymentowych producentów w szczególności należą: określanie asortymentów produkcji, bilansowanie potrzeb i wielkości produkcji, zapewnianie niezbędnych środków produkcji, zatwierdzanie programów inwestycyjnych, zapewnianie pomocy technicznej, technologicznej i organizacyjnej, organizowanie zakładów pomocniczych dla uczestników zrzeszenia.

§ 17. Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości, uwzględniając potrzebę ograniczenia ilości powiązań koordynacyjnych w jednostkach wielobranżowych oraz dostosowania ich do przyjętych w przedsiębiorstwach państwowego przemysłu terenowego i spółdzielniach pracy kierunków specjalizacji branżowej, może wydać wytyczne w sprawie zasad uczestniczenia i reprezentacji przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego i spółdzielni pracy w porozumieniach branżowych.

§ 18. Uprawnienia koordynacyjne Komitetu Drobnej Wytwórczości w dziedzinie usług dla ludności i jednostek gospodarki uspołecznionej określają przepisy o rozwoju usług dla ludności oraz przepisy o koordynacji międzyresortowej.

§ 19. 1. W celu zapewnienia stabilizacji bazy produkcyjnej i usługowej drobnej wytwórczości Komitet Drobnej Wytwórczości będzie opracowywać w porozumieniu z prezydiami wojewódzkich rad narodowych i właściwymi ministrami przemysłu kluczowego programy zmian w podporządkowaniu organizacyjnym przedsiębiorstw (zakładów) państwowego przemysłu terenowego i przedsiębiorstw (zakładów) spółdzielni na okres planu 5-letniego w czasie opracowywania projektów planów 5-letnich.

2. Przekazanie przedsiębiorstw (zakładów) państwowego przemysłu terenowego i przedsiębiorstw (zakładów) spółdzielni do przemysłu kluczowego, jeżeli nie jest przewidziane w programach, o których mowa w ust. 1, może nastąpić tylko w uzasadnionych wypadkach po porozumieniu właściwego ministra przemysłu kluczowego z Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości i prezydium wojewódzkiej rady narodowej, a w odniesieniu do przedsiębiorstw (zakładów) spółdzielni również w porozumieniu z Zarządem Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy.

3. Przekazywanie przedsiębiorstw (zakładów), o których mowa w ust. 1 i 2, powinno następować zgodnie z przepisami o przekazywaniu przedsiębiorstw (zakładów) państwowych i spółdzielczych.

§ 20. Właściwi ministrowie przemysłu kluczowego spowodują przekazanie do państwowego przemysłu terenowego przedsiębiorstw (zakładów) produkujących wyroby lub grupy wyrobów określone w wykazie, o którym mowa w § 10 ust. 1.

§ 21. Sprawy sporne związane z przekazywaniem przedsiębiorstw (zakładów), o których mowa w § 19 i 20, rozstrzyga Prezes Rady Ministrów.

§ 22. 1. Jeżeli wraz z przekazaniem przedsiębiorstwa (zakładu) państwowego przemysłu terenowego lub przedsiębiorstwa (zakładu) spółdzielni następuje zmiana zakresu dotychczasowej jego działalności na inną lub też gdy jednostka ta zaprzestanie produkcji albo wykonywania usług na potrzeby drobnej wytwórczości, właściwy minister przemysłu kluczowego jest zobowiązany do zapewnienia zwrotu na rzecz prezydium właściwej rady narodowej lub organizacji spółdzielczej limitów nakładów i środków inwestycyjnych, umożliwiających odtworzenie działalności przekazanego przedsiębiorstwa (zakładu) w drobnej wytwórczości.

2. W razie gdy właściwy minister przemysłu kluczowego przejmie przedsiębiorstwo (zakład), o którym mowa w ust. 1,

z zobowiązaniem kontynuowania dotychczasowej produkcji lub usług, przekazanie następuje bez obowiązku zwrotu limitów nakładów i środków inwestycyjnych, przy zachowaniu jednak zasad rozliczeń przewidzianych odrębnymi przepisami.

§ 23. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Przewodni-

czącemu Komitetu Drobnej Wytwórczości, Ministrowi Finansów oraz innym właściwym ministrom, Prezesowi Głównego Urzędu Statystycznego, prezydentom wojewódzkich rad narodowych oraz centralnym związkom spółdzielczym.

§ 24. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

172

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 7 kwietnia 1971 r.

w sprawie ogólnych warunków umów o świadczenie przez stacje obsługi jednostek gospodarki uspołecznionej usług motoryzacyjnych na rzecz ludności.

Na podstawie art. 384 Kodeksu cywilnego i § 1 pkt 3 uchwały nr 125 Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1967 r. w sprawie upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości, Ministra Gospodarki Komunalnej i Ministra Komunikacji do ustalania ogólnych warunków lub wzorów umów o świadczenie usług dla ludności przez jednostki gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 32, poz. 149) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się ogólne warunki umów o świadczenia przez stacje obsługi jednostek gospodarki uspołecznionej usług motoryzacyjnych na rzecz ludności w zakresie konserwacji i naprawy pojazdów samochodowych, motocykli i motorowerów oraz ich zespołów i podzespołów.

2. Warunki, o których mowa w ust. 1, zwane dalej „ogólnymi warunkami umów”, określa załącznik do zarządzenia.

§ 2. Jednostka gospodarki uspołecznionej nie może odmówić bez ważnej przyczyny przyjęcia zamówienia na wykonanie usługi objętej zakresem jej działania.

§ 3. Do umów o świadczenie usług objętych zarządzeniem, zawartych przed dniem jego wejścia w życie, stosuje się przepisy dotychczasowe.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1971 r.

Minister Komunikacji: M. Zajfryd

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 7 kwietnia 1971 r. (poz. 172).

OGÓLNE WARUNKI UMÓW

o świadczenie przez stacje obsługi jednostek gospodarki uspołecznionej usług motoryzacyjnych na rzecz ludności w zakresie konserwacji i naprawy pojazdów samochodowych, motocykli i motorowerów oraz ich zespołów i podzespołów.

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

§ 1. Ilekroć w niniejszych ogólnych warunkach umów jest mowa o:

- 1) stacji obsługi — należy przez to rozumieć placówkę usługową prowadzoną przez przedsiębiorstwo państwowe, spółdzielcze lub przez inną jednostkę gospodarki uspołecznionej, której zakres działania obejmuje wykonywanie określonych usług motoryzacyjnych;
- 2) zamawiającym — należy przez to rozumieć osobę fizyczną lub jednostkę gospodarki nie uspołecznionej powierzoną stacji obsługi wykonanie usługi;
- 3) o usłudze bez bliższego określenia — należy przez to rozumieć konserwację lub naprawę pojazdu samochodowego, motocykla lub motoroweru oraz ich zespołów lub podzespołów albo wykonanie określonego przedmiotu na zamówienie.

§ 2. W rozumieniu niniejszych ogólnych warunków umów:

- 1) konserwacją jest czynność lub zespół czynności niezbędnych do utrzymania sprawności użytkowej pojazdu samochodowego, motocykla lub motoroweru;
- 2) naprawą jest czynność lub zespół czynności przywracających pojazdowi samochodowemu, motocyklowi lub motorowerowi, ich zespołom lub podzespołom, w pełni lub w określonym stopniu sprawność użytkową.

§ 3. Stacja obsługi obowiązana jest do należytej staranności o wysoką jakość wykonania usługi oraz jej zgodność z wymaganiami bezpieczeństwa ruchu drogowego i wymaganiami zamawiającego.

§ 4. 1. Strony mogą ustalać w umowie o wykonanie usługi wzajemne prawa i obowiązki odmiennie, niż to przewidują ogólne warunki umów, z zastrzeżeniami wynikającymi z ust. 2.

2. Postanowienia umów dotyczące odpowiedzialności stacji obsługi z tytułu rękojmi za wady oraz dotyczące kar umownych sprzeczne z ogólnymi warunkami umów są nie-